

Chương Mười

Ngựa dừng rập.

Ngọc Bích dạt sang bên, ý tránh đường cho bọn phía trước qua. Nhưng đột nhiên chúng giảm nước kiệu, dàn hàng ngang lừng lững tiến tới, lỗ nhổ gần chục tên.

– Bọn nào đây? Xem chừng không phải phường săn... hay phỉ tặc?

Nàng cau mày quan sát, bụng cảm thấy lo lắng trước thái độ chúng.

Tên nào cũng súng dài, súng ngắn, dao dắt tua tủa, mặc quần áo lẫn lộn cả âu phục cả Chàm Thổ.

Gã đi giữa, chừng cầm đầu, cao to lực lưỡng, da đen bóng như cột nhà cháy chột thúc ngựa vọt lên trước.

Ngựa kê bên ngựa, gã nheo mắt ngắm cô gái từ đầu đến chân, bản mặt hung tợn vọt hiện rõ vẻ sững sờ:

– Ô! Đẹp lắm! Cô em... đẹp lắm. Hà hà! Người đẹp đi đâu mà lang thang giữa rừng vậy? Có cả súng săn... chắc là đi săn thú?

Gã nói đúng giọng người Kinh, ánh mắt soi mói không ngừng di động khiến Ngọc Bích vừa thẹn vừa bực định xẵng giọng mắng. Sức nghĩ mình đơn thân độc mã giữa nơi hoang vắng trước bọn đàn ông lạ trông chẳng lương thiện chút nào, nàng bèn cố nén, lạnh lùng đáp không nhìn gã:

– Tôi đi săn! Thôi, chào quý ông!

Đoạn nàng rẽ cương lách ngựa qua luôn. Nào ngờ, con vật vừa chuyển vó đã bị gã túm cương ghì phắt lại:

– Khoan nào! Người đẹp! Đã gặp Ba Đen này là có duyên kỳ ngộ... còn đi đâu nữa! Hà hà!

Thấy gã giở giọng vô lễ lại níu ngựa không cho đi, Ngọc Bích cả giận liền vung tay đánh tạt một quyền vào cổ đối phương.

Chẳng dè nàng dám xuất thủ, gã xưng Ba Đen không phòng bị đành lãnh đòn, đau điếng. Nhưng sức gã quả mạnh tợn, chỉ lắc cổ mấy cái, lập tức phản công lại.

Ngọc Bích vừa chụp khẩu Springfield buộc bên cổ ngựa, chưa kịp lên đạn đã bị một ngón cước hất văng, tê chồn tay.

Nhanh như cắt, Ba Đen quăng vèo người sang ngựa cô gái, ôm ghì nàng trong đôi tay hộ pháp cứng hơn thép nguội.

– Buông tao ra! Khốn kiếp!

Ngọc Bích cố vận sức vùng ra nhưng vì yếu hơn lại ngồi ngựa, thất thế nên chẳng thoát nổi.

Ba Đen hô thủ hạ tiếp tay trói quặt hai tay cô gái lại rồi cả bọn kè nàng kéo nhau đi như cơn lốc cuốn nhanh về phía rặng núi Đông Bắc.

Y ra lệnh dừng ngựa bên mộ con suối sát chân núi hạ trại kiếm một hốc đá lớn gần đó làm chỗ tạm giam cô gái, sai hai tên ngồi canh bên ngoài.

Ngồi trong hốc lạnh, tay chân bị trói chặt, Ngọc Bích càng lúc thêm thấp thỏm âu lo cho số phận.

Đêm qua cảnh Hoàng Đạt lên đi gặp cố nhân khiến lòng nàng tan nát, bao mộng đẹp ập ủ bỗng chốc hóa thành mây khói.

Người nàng yêu tha thiết nhất đời, bấy lâu gắn bó keo sơn, nào ngờ lại trở thành kẻ phụ bạc tâm thường. Giờ đây thân gái đào tơ giữa đường lại sa tay bọn cường bạo lục lâm, chắc dữ nhiều lành ít.

Càng nghĩ cô gái càng tủi phận, mặt hoa đầm đìa nước mắt, nghẹn ngào...

Ba Đen lục sắc hành trang cô gái, gật gù đắc ý trước những “chiến lợi phẩm” thu được, cười khà bảo lũ tay chân đang xúm quanh háo hức dòm:

– Đúng cô nàng là con gái nhà giàu... kể cũng được “món bở” đấy. Hà hà! Hôm nay chúng ta xuất hành gặp vận may hiếm có... tao cho chúng mày uống mừng thả dàn. Cứ vui chơi cho thỏa thích, ngày mai mới lên đường đi kiếm chác chỗ khác.

– Đàn me xin chúc mừng đại ca. Vừa được của lại vừa được cả mỹ nhân. Hà, người đẹp cỡ đó dẫu phải đổi cả nghìn vàng tiểu đệ cũng không tiếc.

Một gã cười hềnh hếch nói, Ba Đen như chạm phải điện vùng trợn mắt lớn tiếng mắng:

– Bậy! Mỹ nhân là của tao, đứa nào léng phéng tao bắn vỡ gáo, cho xuống làm lính Diêm Vương.

Gã quay tít khẩu súng Colt trên tay, chĩa vệt về phía tên vừa nói, dọa. Tên này vội rụt cổ, ôm đầu lủi mất.

Ba Đen cười hô hố, chợt nhìn thấy chiếc sừng linh dương, gã cầm lên ngắm nghía:

– Người đẹp thị thành lại có cả tù và sừng dê... kể cũng vui. Chắc định đem về làm quà dưới miền xuôi chăng?

Rồi chừng thích chí, gã đưa chiếc sừng lên miệng thổi luôn mấy hồi.

Âm sừng linh dương bay vãi trong gió núi Tây Phàn, cuốn dần về nẻo xa, mang mang âm hưởng...

Cách đó chừng vài dặm, Hoàng Đạt đang dừng ngựa trên một khu đồi sim, mở bi-đông nước uống cho đỡ khát. cuộc lùng kiếm từ qua đến giờ khiến chàng

cảm thấy mệt mỏi vì căng thẳng trí não hơn là vì rong ruổi đường dài.

Thình lình tiếng tù và bay thoảng đến tai chàng, bâng bạc mơ hồ như từ cõi nào âm tới.

Đạt vội lắng tai nghe mười khắc, vùng sáng mắt, lấm bầm:

– Âm sừng linh dương! Trời! Phải rồi! Tiếng tù và đặc biệt của xứ Ngàn miền ba biên giới... đúng Ngọc Bích đang ở phía đó.

Không kịp nghĩ ngợi gì thêm, chàng thúc ngựa vọt nhanh về hướng xuất phát thanh âm quen thuộc khó quên.

o O o

Ngọc Bích giật thót người ngoảnh trông ra.

Gã đầu đảng cướp Ba Đen đang lừ lừ tiến vào, một tay cầm chén rượu, tay kia còn ve vẩy chiếc tù và y lấy trong túi hành trang của nàng.

Cô gái vụt nghe tim đập thình thịch trong lồng ngực, cảm rõ nguy cơ khủng khiếp nhất bắt đầu xảy tới.

– Hà hà! Ba Đen này mời nàng chén rượu giao duyên. Uống đi, ngoan nào!

Gã ngồi xuống kê chén rượu gần miệng cô gái, nhe răng cười nhả nhổ.

Hơi rượu bốc lên nồng nặc khó ngửi phả vào mũi càng làm Ngọc Bích rùng mình, tởm lợm.

Nàng nhỏ toẹt một bãi vào mặt tên cướp, khinh bỉ nạt:

– Cút ngay! Mi dám hỗn...

Ba Đen lấy tay xoa má, mở trừng mắt dán vào khuôn diện kiều mị trước mặt, đờ ngầu dục vọng:

– Đẹp lắm! Ba Đen lấy nàng... làm vợ! Làm vợ!

Gã ném chiếc sừng sang bên góc túm vai nàng kéo lại.

Bốp!

Cô gái theo đà chúi tới trước húc luôn đầu vào bản mặt cô hồn, Ba Đen bật ngửa ra sau chén rượu rớt xuống bể tan.

Vốn là gái biết võ, tuy tay chân bị trói, Ngọc Bích quyết không để mặc tên cướp xúc phạm mình. Bèn nường thế ra đòn nhằm tự cứu.

Ngón đòn đầu bất ngờ làm Ba Đen đau, gã vọt mấy vệt máu ứa ra từ miệng, rít lên như mãnh thú:

– À! Gái bướng! Dám lừa đánh trộm ông Ba Đen!

Gã vung tay tát mạnh, hất Ngọc Bích chúi xuống nền đá.

Nàng quắc mắt lớn tiếng chửi:

– Đồ hèn! Mày đánh đàn bà con gái bị trói, hay ho gì! Có giỏi đấu tay đôi với tao! Dám không?

Chẳng phải là địch thủ xứng tay với Ba Đen, trong cơn nguy cấp Ngọc Bích vẫn cố thủ dùng mưu khích tướng để kéo dài thời gian. Nếu thua nàng sẽ tìm cách tự sát để bảo toàn danh tiết, còn hơn giờ đang bị trói cứng vô phương tự vệ trước nanh vuốt kẻ dâm tà hung bạo.

Nhưng tên cướp tỏ ra khôn ngoan, lắc đầu:

– Đừng khích vô ích! Ba Đen chẳng mắc lừa đâu. Đấu ư? Nàng chẳng bị ta khóa cứng trên lưng ngựa khi nãy là gì? Hà hà! Giờ đã đến lúc... hà hà!

Gã cười khùng khục nhào tới.

Ngọc Bích kinh hoảng kêu lên, cố dùng hết sức bình sinh quấy người lăn tròn sang bên.

Trong phút giây quyết liệt, cô gái nghiêng răng cố lặn tới vách đá để đập đầu quyên sinh.

Vừa chạm vai vào vách, nàng rướn cổ lên vừa định thực hiện ý định, chợt nghe “huych” một tiếng lớn, rúng động nền hốc. Nhìn lại, cả tấm thân lực lưỡng của tên cướp đổ nằm sấp, tay chân xoắn dài, bất động.

Và, từ lúc nào, trong hốc xuất hiện thêm một bóng người, dáng cao cao quen thuộc.

Hoàng Đạt lần theo hướng âm sừng linh dương chàng tới đây nhằm lúc bọn thủ hạ Ba Đen đang say sưa hát hò ồn ào bên suối.

Bằng kinh nghiệm, chỉ ngó qua, Đạt biết ngay chúng là đám phỉ tặc. Chàng giấu ngựa, men theo gò đồng bụi lùm tới gần.

Nghe tiếng Ngọc Bích kêu trong hốc, Đạt phóng vào, đúng lúc Ba Đen đang nhào theo định chụp nàng. Đạt xuất thủ liền, đòn cương đao phạt mộc bằng cạnh bàn tay chém vào gáy hạ gục tên cướp trong chớp mắt.

Chàng sử dụng một lực đánh đủ khiến gã không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Nhận ra người yêu, Ngọc Bích nửa mừng nửa tủi, nhớ chuyện đêm qua nàng bèn ngoảnh mặt lạnh lùng không nói một lời.

Hiểu nàng còn ôm ấp nỗi hận, nhưng tình thế trước mắt không tiện nói dài dòng, Đạt vội cởi trói cho người yêu, nhanh giọng bảo:

– Theo anh! Chúng hãy còn bẫy, tám tên ngoài kia. Cẩn thận.

Ngọc Bích nhặt chiếc tù và theo Đạt vọt ra hốc núi.

Bọn thủ hạ Ba Đen đang mải đánh chén, chẳng hề hay biết chuyện xảy ra.

Chàng trai họ Hoàng dắt người yêu lên về chỗ giấu ngựa, rất êm.

Đỡ nàng lên lưng ngựa xong, chợt nhớ tới hành trang bị bọn cướp đoạt, Đạt định một mình lộn trở lại tấn công chúng. Nhưng Ngọc Bích cản liền:

– Đừng... anh! Chẳng đáng gì! Vả, chúng đông, anh mạo hiểm như vậy... lỡ có bề gì...

Bốn mắt nhìn nhau mấy khắc, sâu thẳm. Đạt mừng ra mặt trước vẻ quan hài của người yêu:

– Xin tuân lệnh... nhà tôi!

Ngọc Bích vùng quay ngoắt đi, nét mặt vụt trở nên lạnh lùng, buồn gọn:

– Đi thôi!

Ngựa hồng sải vó lao đi như tên bắn vượt qua hẻm núi.

Nắng chiều bắt đầu úa dần trên miền sơn lâm Fansipan hoang tịch...

o O o

Đêm đó, bên bếp lửa nhen giữa hoang sơn đôi bạn tình ngồi tựa vai nhau lắng nghe âm rừng vang vọng triền miên, cùng tưởng lại chuyện đã qua.

Ngọc Bích hiểu rõ hơn về hành động của người yêu trong đêm trước, do đó nỗi hận lòng cũng vơi đi rất nhiều.

Chợt nàng lấy chiếc sừng linh dương ra ngắm, mơ màng bảo:

– Chiếc sừng này đã gọi chúa Ngàn ra đón Trần Dũng, sau gần thế kỷ biệt ly. Cũng chính nó đã gọi anh đến cứu em trong cơn nguy khốn. Theo em, nó là một linh vật đầy huyền năng... giúp người yêu đoàn tụ với người yêu, anh nghĩ sao?

– Đúng vậy! Nó sẽ mãi làm bạn với chúng mình. Một linh vật của tình yêu.

Cảm khái, Đạt đỡ chiếc tù và đưa lên miệng thổi.

Âm sừng linh dương cất lên cao vút, khi nổi khi chìm, mang mang, kéo lê hun hút trong gió núi Tây Phàn về khuya.

“Âm hưởng từ Ngàn thiêng... của tình yêu vĩnh hằng... đời đời bất tử!”

Trong phút giây, ánh mắt hai người tuổi trẻ cùng sáng rực niềm sùng kính, hoan lạc kỳ diệu.

Tháng 11-91

Việt Kiếm © 1997 - 2004